

עפ"א (תל-אביב-יפו) 31028-08-13 - גד ורקשטל נ' עיריית תל-אביב

עפ"א (תל-אביב-יפו) 31028-08-13 - גד ורקשטל נ' עיריית תל-אביבמחוזי תל-אביב-יפו
עפ"א (תל-אביב-יפו) 31028-08-13

גד ורקשטל

נגד

עיריית תל-אביב

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[27.10.2013]

כב' השופט ירון לוי

פסק דין

הערעור

1. ערעור שהוגש במאוחד כנגד 3 פסקי דין של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב - יפו (כבוד השופטת תבור) מיום 11/7/2013.

בכל אחד מכתבי האישום, יוחסה למערער עבירה של העמדת/החניית רכב בניגוד לחוק עזר לתל אביב יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983 (להלן: "חוק העזר"). בכל המקרים, נשא רכב המערער תג נכה. המערער כפר בכל כתבי האישום ובין היתר, טען להגנה על פי סעיף 2 לחוק חנייה לנכים, תשנ"ד-1993 (להלן: "חוק חנייה לנכים").

המערער הורשע, לאחר שמיעת הראיות, בעבירות שיוחסו לו ב-3 כתבי האישום.

כל הערעורים מכוונים הן כלפי הכרעת הדין והן כלפי גזר הדין.

2. בהסכמת המשיבה, התקבל הערעור כנגד פסק הדין בתיק מס' 09/1607002, והמערער זוכה, מחמת הספק (פרוטוקול ישיבת 16/10/2013, עמוד 3, שורות 23-25).

להלן יידונו הערעורים כנגד שני פסקי הדין האחרים.

תיק מס' 45493129

3. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, את הכרעת הדין ואת הראיות הרלוונטיות, הגעתי לכלל מסקנה שדין הערעור להתקבל.

להלן יפורטו טעמי ההחלטה.

כתב האישום

4. בכתב האישום יוחסה למערער עבירה של העמדת/החניית רכב על שביל אופניים מסומן בתמרור, בניגוד לסעיף 6(ד)(2) לחוק העזר, בכך שביום 9/12/2010 בשעה 11:30 החנה המערער את הרכב על שביל אופניים ברחוב אבן גבירול ליד בית 47 בתחום העיר תל אביב - יפו.

הכרעת הדין

5. בהסתמך על עדות הפקח - שלא צילם בזמן אמת אופן חניית הרכב - תמונות שצילם המערער בזמן האירוע (נ/2) ולאחריו (נ/3) ודברי המערער "למרות שעמדתי עם 2 גלגלים על הקו או 10 ס"מ אחריו..." (הכרעת הדין, עמוד 4), שבית משפט קמא ראה בהם הודיה - הרשיע בית משפט קמא את המערער, לאחר שדחה את כל טענותיו.

6. קביעתו המשמעותית של בית משפט קמא מצויה בסעיפים 10 ו-11 להכרעת הדין כדלקמן:

"חניה של רכב, גם חניה חלקית, מצרה את שביל האופניים, באופן המהווה הפרעה ממשית. הפרעה זו נגרמת הן לרוכבי האופניים, שחפצים לדווש כחוק, ונאלצים להסתפק במרווח צר בלבד והן להולכי הרגל, כאשר רוכבי האופניים, בלית ברירה, פולשים לתחומם ומתערבים בדרכם..."

די בתמונה נ/2 לשמש בסיס להרשעת הנאשם במיוחד לו אלא שלתמונה זו מצטרפות ראיות נוספות לחיזוק. ראשונה היא עדותו של המפקח מטעם המאשימה... שניה ולא פחות חשובה היא אמרתו של הנאשם... 'למרות שעמדתי עם 2 גלגלים על הקו או 10 ס"מ אחריו...' "

דין והכרעה

7. בקביעתו המתוארת, קיבל למעשה בית משפט קמא את גרסת המערער באשר למיקום החניה, כפי שעולה מהתמונה (נ/2). השאלה העיקרית שבה נחלקו הצדדים הייתה האם עומדת למערער הגנה לפי חוק החניה לנכים, ובאופן ממוקד, האם החניה גורמת להפרעה ממשית לתנועה. קביעת בית משפט קמא היא מסקנה שלהשקפתי, אינה מתחייבת באופן חד-משמעי, מהעובדות שהוכחו בפניו.

8. סעיף 2 לחוק החניה לנכים קובע, בין היתר, כי נכה רשאי להחנות את רכבו הנושא תג נכה, במקום שאין החניה מותרת בו, אם החניה אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה "

התנאים האחרים המפורטים בסעיף אינם רלוונטיים לענייננו.

9. כאמור, קיבל בית משפט קמא את טענת המערער כי התמונה נ/2 משקפת אופן החניה בזמן אמת. בחינת התמונה מלמדת כי הרכב חונה, כפי שקבע בית משפט קמא, בחלקו על השביל המסומן לאופניים. מקובלת עלי קביעת בית משפט קמא כי אין מדובר בחניה על קו השביל אלא בסטייה של כמעט מחצית רוחבו של הרכב.

עם זאת, מעיון בתמונה (נ/2) אין בידי, לקבל קביעת בית משפט קמא כי חניה של רכב, אף חניה חלקית, גורמת הפרעה ממשית לתנועה. המונח "הפרעה ממשית" שבו בחר המחוקק, להבדיל מהפרעה בלבד, משקף את נקודת האיזון שבה בחר המחוקק, בין הצורך להקנות הקלות לנכים לבין האינטרס הציבורי בתנועה חופשית (לענין השיקולים השונים ביניהם יש לאזן ראו רע"פ 5273/12 גיא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9/5/2013), סעיפים כ' - כ"ו לפסק הדין).

לפיכך, פשיטא שלא כל הפרעה לתנועה היא הפרעה ממשית. מתן פרשנות מחמירה מידי למונח "הפרעה ממשית" עלול לרוקן מתוכן את ההגנה לפי חוק החניה לנכים.

10. מאופן חניית הרכב, כפי שעולה מהתמונה נ/2 עולה שחניית הרכב גרמה להפרעה אך ספק בעיניי אם גרמה להפרעה ממשית לתנועה.

11. בנסיבות המתוארות - ובהיעדר כל טענה כי לא נתקיימו הנסיבות האחרות הקבועות בסעיף 2 (א) לחוק הנכים - עומדת למערער הגנה לפי סעיף 2 (א) לחוק הנכים.

11. לאור כל האמור מתקבל הערעור.

המערער מזוכה בזאת, מחמת הספק, מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

לאור התוצאה אליה הגעתי, לא מצאתי מקום להידרש ליתר טענות המערער.

תיק מס' 03/1213333

כתב האישום

12. בכתב האישום יוחסה למערער עבירה של העמדת/החניית רכב על מדרכה, בניגוד לסעיף 6(ד)(2) לחוק העזר, בכך שביום 4/9/2011 בשעה 13:17 החנה רכב מסוג "מרצדס - בנץ", מספר רישוי 1899715 (להלן: "הרכב") על המדרכה ברחוב הדואר ליד בית מס' 14 בתחום העיר תל אביב יפו.

טענות ההגנה של המערער בבית משפט קמא

13. המערער כפר בעבירה וביקש לזכותו מ-3 טעמים עיקריים:

א. פגם בכתב האישום המתייחס למיקום חניית הרכב. לטענת המערער לא חנה במקום האמור בכתב האישום אלא במדרכה ברחוב ירושלים.

ב. שוטר שעבר במקום אישר שמדובר בחניה תקינה.

ג. האופן שבו חנה המערער לא היווה הפרעה למעבר להולכי רגל, באופן המקיים הגנה על פי חוק החניה לנכים.

הכרעת הדין

14. לאחר שבחן את הראיות מטעם התביעה - עדות הפקח שצילם את הרכב בזמן אמת וערך את הדו"ח (ת/1), תצלום אויר (ת/2) ותמונות (ת/3) - ואת הראיות מטעם ההגנה - עדות המערער ואסופת תמונות (נ/1-נ/7), שצולמו על ידי המערער, שלא בזמן האירוע - דחה בית משפט קמא את כל טענות ההגנה של המערער, קבע כי העבירה הוכחה מעבר לכל ספק סביר, והרשיע את המערער בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

נימוקי הערעור

15. המערער טען כי טעה בית משפט קמא שנמנע מביטול כתב האישום בשל פגם בכתובת ובמיקום המדויק שבו חנה הרכב.

טעה בית משפט קמא בהימנעו מזיכוי בשל ההגנה העומדת לו בסעיף 2 לחוק חניה לנכים, בין היתר, בכך שקבע שלא נותר מעבר חופשי להולכי רגל מבלי שהוכח בפניו המרחק המדויק שנותר מאחרי הרכב. על פי החוק, לטענת המערער, לא נדרש להותיר מעבר של 1.3 מטרים משני הצדדים. די בהותרת מעבר פנוי להולכי רגל. עוד טעה בית משפט קמא בכך שקבע שהרכב חסם את כל המדרכה בהיעדר כל הוכחה לכך.

בנוסף, על פי הטענה, טעה בית משפט קמא באמצע עדות הפקח כמהימנה.

דיון והכרעה

16. לאחר שבחנתי את נימוקי הערעור ותשובת המשיבה, הכרעת הדין של בית משפט קמא, טענות ההגנה שהעלה המערער, מכלול העדויות והראיות, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

פגם בכתב האישום

17. סעיף 6(ד)(2) לחוק העזר קובע כהאי לישנא:

"לא יעמיד אדם ולא יחנה רכב ...

(2) על מדרכה, למעט במקום שהוסדר להעמדת רכב וחנייתו לפי חוק עזר זה".

18. לעניין הפגם הנטען בכתב האישום - יש טעם בטענתו העקרונית של המערער כי מן הראוי הוא שבכתב האישום יצוין המיקום המדויק של העבירה.

- עם זאת, משקבע בית משפט קמא כי מדובר בפינת רחובות - רחוב הדואר פינת רחוב ירושלים - די בכך שהרכב חנה במקום שניתן להגדירו אף באמצעות הכתובת הנקובה בכתב האישום.
- צודק בית משפט קמא בקביעתו כי שם הרחוב אינו יסוד עובדתי הנדרש להוכחת העבירה וכי בעניינו של המערער אין מחלוקת למעשה ביחס למיקום הגיאוגרפי של חניית הרכב, זאת להבדיל משם הרחוב המתאר מיקום זה (לטענת המשיבה רחוב הדואר 14, ולטענת המערער שדרות ירושלים 14).
19. לאור כל האמור, לא טעה בית משפט קמא בהימנעו מביטול כתב האישום בשל הפגם הנטען.
- הגנה לפי חוק חניה לנכים
20. סעיף 2 לחוק חניה לנכים קובע כי:
- 2" (א) נכה רשאי להחנות את רכבו הנושא תג נכה (להלן - הרכב), במקום שאין החניה מותרת בו אם התקיימו כל אלה:
- (1) בסמוך למקום האמור, אין מקום חניה מוסדר לנכים או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה;
- (2) בסמוך למקום האמור לא מצוי מקום אחר שהחניה בו מותרת או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה;
- (3) החניה נעשית באופן שאין בה סיכון לעוברי דרך ואין היא מונעת מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים;
- (4) החניה אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה "
21. המחלוקת העיקרית בין הצדדים בהקשר זה- כפי שעולה ביתר שאת אף מנימוקי המערער - מתייחסת לפרשנות המונח "מעבר חופשי להולכי רגל" בס"ק (3) לעיל.
22. צודק המערער כי לא הוכח בפני בית משפט קמא המרחק המדויק שנשאר מאחרי הרכב החונה.
- ייתכן אף שדברי הפקח (פרוטוקול, עמוד 4, שורה 6) כי הרכב חסם את מלוא רוחב המדרכה אינם משקפים באופן מדויק את המציאות.
- עם זאת, מנוסח ההגנה הקבועה בסעיף 2 (א)(3) לחוק החניה לנכים - ש"החניה נעשית באופן ש...אין היא מונעת מעבר חופשי להולכי רגל" - עולה כי מחובת בית המשפט לפרש את התיבה האם חניית הרכב "מונעת מעבר חופשי להולכי רגל" על פי העובדות שהוכחו בפניו.
- בחינת אופן חניית הרכב (3 התמונות ב-ת/1) מובילה למסקנה שגם אם הרכב לא מנע לחלוטין מעבר של הולכי רגל הרי שבמידה מסוימת מנע מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים.
23. במסקנה זו - במנותק ממהימנות עדות הפקח - די כדי להוביל להרשעת המערער בעבירה שיוחסה לו, ולדחיית הערעור ככל שהוא מתייחס להכרעת הדין.
24. לעניין הערעור על חומרת העונש, בנסיבות המתוארות, יש בעצם העובדה שאין מדובר במניעה מוחלטת של מעבר להולכי רגל, כפי שעולה מהתמונות (ת/1) כדי להצדיק העמדת הקנס על השיעור המקורי.
- סוף דבר
25. לאור כל האמור, נדחה הערעור לעניין הכרעת הדין. מתקבל הערעור לעניין העונש.
- הקנס יועמד על סך 500 ₪.
- הקנס ישולם בתוך 30 יום מהיום.
26. לפני חתימת פסק הדין יוטעם כי מן הראוי היה שהמערער יתמקד בטענות ענייניות כלפי הכרעת הדין ויימנע מהתבטאויות אישיות כלפי המותב שנתן את הכרעת הדין. למקרא הפרוטוקולים של הדיונים ופסקי הדין עולה כי בית משפט קמא עשה מלאכתו נאמנה, שמע באריכות את טיעוני המערער, איפשר לו להגיש ראיות אף לאחר הסיכומים, וכתב הכרעות דין מפורטות ומנומקות.
- ניתן היום, כ"ג חשון תשע"ד, 27 אוקטובר 2013, בנוכחות הצדדים.